

Μη μας αφήσεις Παναγιά! (Ένα θαύμα της Παναγίας στην Κεφαλλονιά του 1694)

Βρισκόμαστε στην Κεφαλονιά του 1694. Νησί ανυπεράσπιστο ό τόπος, αφέθηκε στα χέρια άγριων πειρατών πού, άφοϋ λεηλάτησαν και άρπαξαν, πήραν στο φεύγα τους νιους και κοπελιές για τα παζάρια της Ανατολής. Από το χωριό του “Αϊ-Δημήτρη πού γειτονεύει με το Ληξούρι, άρπαξαν τρία παλληκάρια και τα πήγανε αλυσοδεμένα στη Μπαρμπαριά, τον τόπο πού σήμερα φωνάζουν Αλγέρι.

Εκεί τα βάλανε σε ένα σκοτεινό κι ανήλιαγο κελί κι αυτά τα δύσμοιρα περίμεναν το τέλος. Κάθε πού ξημέρωνε ό Θεός, μούγκριζαν οι τοίχοι από τα βογγητά του πόνου και του θανατικού.

Γεμάτη ή φυλακή από Ρωμιούς, άκουγαν τα παλληκάρια τις παρακλήσεις των άλλων καταδικών στη μάνα Παναγιά. Ελπίδα ανθρώπου πουθενά, Μα για κοιτάξε! Σάν ό άνθρωπος μένει έρημος και

μόνος καί από πουθενά δεν έχει να κρατηθεί καί αφήσει την ψυχή καί το σώμα στη Χάρη Της, ή Παναγιά διπλά νοιάζεται γι αυτόν. Γιατί Εκείνη ξέρει από πόνο.

Εκεί λοιπόν, μέσα στην απελπισία καί τη σκοτεινιά πιάσανε τη δέηση καί οι τρεις στην Ύπεραγία Θεοτόκο να τους πάρει κοντά της καί να μη γνωρίσουν θάνατο μαρτυρικό.

Νηστικοί, εγκαταλελειμμένοι, απογοητευμένοι, την παρακαλούσαν να πεθάνουν παρά να τους σκοτώσουν.

-Παναγιά μας, έλεγαν, μη μας αφήσεις στον κακό θάνατο. Πάρε μας μαζί σου. Λάφρωσέ μας από τον πόνο.

Καί μέσα στην προσευχή τους αποκοιμήθηκαν... Καί ξύπνησαν... ακούγοντας πετεινούς.

Δεμένα στα σίδηρα τα παλληκάρια με χέρια καί πόδια με χοντρές αλυσίδες, ρωτούσε ό ένας τον άλλον.

Λέει το λοιπόν ό ένας Κεφαλονίτης.

-Τί είναι αυτό πού ακούμε, αδέλφια;

Στό πρώτο ερώτημα αποκρίθηκε το άκουσμα μιας χαρούμενης καμπάνας.

Μπροστά τους το όμορφο χωριό τους! Η Παναγία τους έφερε θαυματουργικά από τη Βόρεια Αφρική στο πανηγύρι του τόπου τους.

Όταν άκουσαν τις καμπάνες, άχάραγα ακόμα, σύρανε την ταλαιπωρία μα καί την ελπίδα τους κοντά στην εκκλησία της Παναγιάς πού γιόρταζε τα έννιάμερα της Χάρης Της στις 23 του Αυγούστου.

Οι manάδες καί οι συγγενείς τους αντίκρυσαν τα τρία ναυτόπουλα με τίς αλυσίδες καί χάθηκαν στην αγκαλιά τους με δάκρυα ευγνωμοσύνης στο Θεό.

Άφου προσκύνησαν την Παναγιά, οι τρεις Κεφαλονίτες αποφάσισαν να γίνουν μοναχοί καί να αφιερωθούν στο Θεό. Μέχρι σήμερα υπάρχουν, σε πίστωση του θαύματος, κρεμασμένες οί αλυσίδες των παλληκαριών στο θρονί της Παναγιάς πού τους λευτέρωσε από την κουρσάρικη αιχμαλωσία.

Κοντά στο Ναό έχτισαν δύο πρόχειρα κελιά κι έφτιαξαν το πρώτο ησυχαστήριο.

Σέ ανάμνηση του θαύματος υπάρχει επιγραφή πού μαρτυρεί το γεγονός «1694,23 Αυγούστου έποιήθη το θαύμα. Ιάκωβος, Γεώργιος, Ιωάννης. Χαίρε ότι ήλευθερώθητε της φθοράς του θανάτου δια πρεσβειών της Θεομήτορος».

* Τό παραπάνω γεγονός μας διηγήθηκε ό Πρωτοσύγκελλος της Ι. Μητροπόλεως Κεφαλληνίας π. Γεράσιμος Φωκάς. Τον ευχαριστούμε από καρδιάς.

Αρχ.Εφραίμ Παναούση

”Πειραική Εκκλησία”

Ιούλιος-Αύγουστος 2004

Πηγή: <http://proskynitis.blogspot.com/2010/08/1694.html>